

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 259/2018-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Fleetreal a. s., Vlčie hrdlo 64, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK Herceg, s. r. o., Košická 56, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Ivana Vidovencová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoE 127/2017 zo 6. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 ECdo 6/2018 z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti Fleetreal a. s. **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Fleetreal a. s., Vlčie hrdlo 64, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou AK Herceg, s. r. o., Košická 56, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Ivana Vidovencová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoE 127/2017

zo 6. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 ECdo 6/2018 z 26. apríla 2018.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Oprávnený [REDAKOVANÉ] podal... 21.06.2012 návrh na vykonanie exekúcie...

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] zanikla bez likvidácie zlúčením so spoločnosťou Fleetreal a.s. na základe zmluvy o zlúčení...

Na základe zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 02.01.2014 uzatvorenej medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim prešla pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní na spoločnosť [REDAKOVANÉ]

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] podala dňa 16.11.2015 návrh na zmenu účastníka konania na strane oprávneného zo spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na spoločnosť [REDAKOVANÉ] Právne nástupníctvo spoločnosti Fleetreal a.s. bolo v texte podaného návrhu výslovne uvedené... 30.11.2015 bolo spoločnosti [REDAKOVANÉ] doručené oznámenie z Okresného súdu Partizánske, v ktorom súd spoločnosti oznámil, že podanie zo dňa 16.11.2015 postúpil na ďalšie konanie poverenému súdnemu exekútorovi, pretože aktívne legitimovaným na podanie návrhu na zmenu účastníka konania nie sú samotní účastníci, ani nadobúdateľ pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní, ale v zmysle ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku len súdny exekútor...

Okresný súd Partizánske o návrhu na zmenu účastníka... rozhodol Uznesením č.k. 4Er/356/2012-153 zo dňa 08.03.2016, tak že zmenu nepripustil... v odôvodnení uviedol nasledovné: „Poverená súdna exekútorica doručila súdu dňa 18.12.2015 návrh na zmenu účastníka konania na strane oprávneného. Z návrhu vyplýva, že oprávnený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zanikol v dôsledku zlúčenia s právnym nástupcom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Prílohou návrhu na zmenu účastníkov je podanie spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] označené značkou 8840000149 a spisovou značkou tunajšieho súdu a spisovou značkou exekútorského úradu (teda nepochybne adresované v tejto exekučnej veci), z ktorého vyplýva, že na základe Zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej dňa

02.01.2014 medzi oprávneným a ich spoločnosťou došlo k prechodu všetkých práv a povinností týkajúcich sa pohľadávky voči povinnému. V podaní však bol označený iný subjekt „[REDAKOVANÉ] ako dlžník a [REDAKOVANÉ] ako ručiteľ. Zo znaleckého posudku založeného v správnom registri súdu nevyplýva, že by predmetom prevodu bola aj pohľadávka proti povinným evidovaná pod variabilným symbolom č. 8840000149. V zozname pohľadávok sa žiadna pohľadávka s uvedeným variabilným symbolom nenachádza a nenachádzajú sa v ňom ani povinní v tejto exekučnej veci, a to ani pri iných pohľadávkach. Súd ďalej uviedol, že... dospel k záveru, že nový oprávnený nepreukázal, že na neho prešlo právo z exekučného titulu...

V súvislosti s podaným návrhom na zmenu účastníka konania, v ktorom boli nesprávne označení povinní, poukazujeme na ustanovenie § 43 vtedy platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v zmysle ktorého:

„(1) Sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak ide o podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, odošle súd uznesenie do 60 dní od doručenia takéhoto podania.

(2) Ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Ak bolo podanie doplnené alebo opravené v celom rozsahu v súlade s uznesením podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže podľa § 210a rozhodnúť súd, ktorý ho vydal.

(3) Na iné podanie, ktoré podľa svojho obsahu nespĺňa náležitosti návrhu na začatie konania, ak nie je riadne opravené alebo doplnené, súd neprihliada.“

Vzhľadom na to, že zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „EP“) neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by súdny exekútor, resp. súd vyzýval na opravu vadného alebo neúplného podania v iných veciach ako je podanie návrhu na vykonanie exekúcie, na opravu alebo doplnenie podania bolo potrebné aplikovať ustanovenia OSP, ktorý bol v čase rozhodovania súdu *lex generalis* vo vzťahu k Exekučnému poriadku.

Zo spisovej dokumentácie spoločnosti Fleetreal a.s. ani spoločnosti [REDACTED] nevyplýva, že by ich súd, resp. súdny exekútor vyzval na opravu alebo doplnenie návrhu na zmenu účastníka konania v časti označenia povinných. Súd rozhodol, že vstup spoločnosti [REDACTED] do exekučného konania 4Er/356/2012 nepripúšťa na základe podania, v ktorom neboli označení ako účastníci exekučného konania na strane povinných osoby, voči ktorým sa exekúcia vedie a tiež z dôvodu, že súd nemal za preukázané, že po začatí exekučného konania došlo k prevodu alebo prechodu práva a povinnosti z exekučného titulu voči povinným.

Poukazujeme na ustanovenie § 37 ods. 5 EP, podľa ktorého „Ak súd zmenu účastníkov konania nepripusti, pokračuje exekútor v konaní s pôvodnými účastníkmi.“ Pôvodným účastníkom predmetného exekučného konania je spoločnosť Fleetreal a.s..

Následne Okresný súd Partizánske Uznesením č.k. 4Er/356/2012-160 zo dňa 04.05.2016 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že na strane oprávneného niet spôsobilého účastníka s ktorým by mohol v konaní pokračovať, pretože pôvodný oprávnený [REDACTED] stratil spôsobilosť na práva a povinnosti a tým aj spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania. Súd tiež uviedol, že spoločnosť Fleetreal a.s. nereagovala na výzvu súdu, či súhlasí so svojim vstupom do konania.

Podľa názoru spoločnosti Fleetreal a.s. je odôvodnene uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 4Er/356/2012- 160 zo dňa 04.05.2016 zmätočné. Na str. 2, tretí odsek súd uvádza, že právo nepochybne prešlo na spoločnosť Fleetreal a.s. v dôsledku zliučenia. V 5. odseku uvádza, že ustanovenie Exekučného poriadku mu nedovoľuje rozhodnúť o zmene ex offo a návrh na zmenu účastníka súdny exekútor nepodal. Ďalej dokonca uvádza, že vyzval spoločnosť Fleetreal a.s. na udelenie súhlasu so vstupom do konania. To znamená, že na jednej strane považuje procesné nástupníctvo spoločnosti Fleetreal a.s. za preukázané, čo vyplýva z formulácie... „právo nepochybne prešlo“..., na strane druhej požaduje podanie návrhu na zmenu účastníka konania a následne aj napriek absencii takého návrhu vyzýva spoločnosť Fleetreal a.s. na udelenie súhlasu so vstupom do konania. Na str. 4 uznesenia súd poukázal na zákonné ustanovenia na základe ktorých rozhodol, pričom podľa názoru súdu ustanovenie § 37 ods. 3 EP je špeciálnym ustanovením voči ustanoveniu § 107 ods. 4 OSP.

Pre úplnosť dodávame, že ustanovenie § 37 ods. 3 EP je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k ustanoveniu § 92 ods. 2 OSP a nie voči ustanoveniu § 107 ods. 4 OSP...

Proti Uzneseniu Okresného súdu... podala spoločnosť Fleetreal a.s. odvolanie. V podanom odvolaní poukázala na to, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nezanikla bez právneho nástupcu a nebol daný dôvod na zastavenie exekúcie z dôvodu neexistencie oprávneného... že je procesným nástupcom spoločnosti [REDAKOVANÉ] bez toho, aby súd o tejto skutočnosti musel rozhodnúť na základe akéhokoľvek návrhu podaného z jej strany.

Dňa 10.10.2017 bolo právnenému zástupcovi spoločnosti Fleetreal a.s. doručené uznesenie Krajského súdu... v ktorom súd rozhodol tak, že odvolanie spoločnosti Fleetreal a.s. odmietol... rozhodnutie odôvodnil tým, že „odvolanie môže podať iba strana sporu, teda v exekučnom konaní účastník exekučného konania. Účastníkmi exekučného konania sú predovšetkým oprávnený a povinný. Keďže v prejednávanej veci oprávnený spoločnosť [REDAKOVANÉ] bola vymazaná z obchodného registra ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie, tak aj ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu táto neexistuje s tým, že jej právny nástupca v prejednávanej veci nepodal návrh na zmenu účastníka na strane oprávneného tak, ako správne konštatoval súd prvej inštancie a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje. Preto dospel odvolací súd k tomu záveru, že je potrebné odvolanie spoločnosti Fleetreal a.s. odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou...

S názorom odvolacieho súdu... nemožno pre rozpor so zákonom súhlasiť: „Súd nemôže pokračovať v exekúcii s procesným nástupcom, t.j. so spoločnosťou Fleetreal a.s. v zmysle ustanovenia § 107 ods. 4 OSP, pretože ustanovenia OSP sa v exekučnom konaní uplatnia len subsidiárne v prípade, ak niektorý inštitút neupravuje EP Keďže inštitút zmeny účastníkov v prípade prevodu alebo prechodu práv alebo povinnosti z exekučného titulu EP upravuje, aplikuje sa ustanovenie § 37 ods. 3 EP ako lex specialis voči ustanoveniu §107 ods. 4 OSP Zánik oprávneného v dôsledku zlúčenia s inou spoločnosťou nepochybne má za následok prechod práv z exekučného titulu a preto je potrebné postupovať podľa § 37 ods. 3 EP a podať návrh na zmenu oprávneného“. Závery, ku ktorým súdy dospeli pri aplikácii zákonných ustanovení, sú podľa nášho názoru arbitrárne a súdy nimi popreli ich význam a účel.

Proti Uzneseniu Krajského súdu... podala spoločnosť Fleetreal a.s. dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP: „súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“ a navrhla, aby dovolací súd zrušil nezákonné rozhodnutie odvolacieho súdu a aby zároveň zrušil aj nezákonné rozhodnutie súdu prvej inštancie.

Najvyšší súd SR dovolanie Uznesením č.k. 8ECdo/6/2018 zo dňa 26.04.2018 odmietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „v zmysle §419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Novelou exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z.z. nadobudlo 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné. Nakoľko táto právna úprava bola účinná v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia, dovolací súd podľa nej posudzoval prípustnosť dovolania. Vzhľadom na § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.04.2017 s poukazom na § 419 CSP, dovolanie voči uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné...

Sťažovateľ vidí porušenie práva na súdnu ochranu v tom, že súd prvej inštancie a odvolací súd s ním nekonali ex offio ako s účastníkom konania, čím mu odňali možnosť konať pred súdom. Ako už sťažovateľ uviedol v článku I. tejto sťažnosti, sťažovateľ - Fleetreal a.s. je právnym nástupcom spoločnosti [REDACTED] v dôsledku jej dobrovoľného zrušenia bez likvidácie zlúčením so spoločnosťou Fleetreal a.s.. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie: „Ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.“ Súd prvej inštancie mal na procesné nástupníctvo sťažovateľa prihliadnúť z úradnej povinnosti a bez vydania rozhodnutia s ním konať ako s účastníkom exekučného konania. Uvedené vyplýva z textu citovaného zákonného ustanovenia... „súd pokračuje“... Z toho istého dôvodu nemal odvolací súd odvolanie sťažovateľa v zmysle ustanovenia § 386 ods. b) CSP odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

V tejto súvislosti poukazujeme na judikatúru Najvyššieho súdu SR, napr. Uznesenie sp. zn. 3Cdo/116/2009: „Postup súdu v prípade, že účastník stratí v priebehu konania spôsobilosť byť účastníkom konania, upravuje § 107 OSP Podľa § 107 ods. 1 OSP súd v takomto prípade podľa povahy veci posúdi, či má konanie zastaviť alebo prerušiť alebo či v ňom môže pokračovať. Ak po začatí konania zanikne právnická osoba, ktorá je účastníkom konania, je v zmysle § 107 ods. 4 OSP procesnou povinnosťou súdu pokračovať v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet konanie zastaviť. Právnym nástupcom právnickej osoby je ten, na koho prešli práva a povinnosti zaniknutej právnickej osoby; pokiaľ je tých nástupcov viac, vstupuje do konania ten, ktorý prevzal tie konkrétne práva a povinnosti, o ktoré ide v konaní. Ťažisko zisťovania, kto je právnym nástupcom právnickej osoby spočíva na súde“ a Uznesenie sp. zn. 1Cdo/87/2010: „Ak súd nepokračoval v konaní správnym nástupcom zaniknutej právnickej osoby (§107 ods. 4 OSP), odňal mu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. “

Pre úplnosť dodávame, že podľa súčasnej právnej úpravy procesného nástupníctva v prípade straty procesnej subjektivity, § 64 CSP: „Ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví“ je súd povinný nielen ex offio prihliadnuť na procesné nástupníctvo, ale je povinný vydať uznesenie o pokračovaní v konaní správnym nástupcom. Uvedené vyplýva z formulácie .... „súd rozhodne“....

Porušenie práva na súdnu ochranu vidí sťažovateľ tiež v tom, že Okresný súd Partizánske dospel v rôznych exekučných konaniach na základe rovnakého skutkového základu k odlišným právnym záverom. Okresný súd Partizánske v niektorých exekučných konaniach konal so sťažovateľom ex offio ako s procesným nástupcom zaniknutej spoločnosti [REDACTED]

Za odňatie možnosti konať pred súdom a s tým spojené porušenie práva na súdnu ochranu považuje sťažovateľ tiež odmietnutie dovolania ako neprípustného Najvyšším súdom SR podľa ustanovenia § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.04.2017 s poukazom na ustanovenie § 419 Civilného sporového poriadku. Poukazujúc na ustanovenie § 243h ods. 1, prvá veta, zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok: „Ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.“ Exekučné konanie začalo

dňa 25.06.2012, a preto sa naň bude aplikovať právny režim účinný do 31.03.2017. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.03.2017 neobsahoval ustanovenie, podľa ktorého by proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nebolo prípustné dovolanie. Z toho dôvodu má sťažovateľ za to, že Najvyšší súd SR sa mal podaným dovolaním zaoberať, nakoľko toto bolo prípustné a bol daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP: „súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 8ECdo/6/2018 zo dňa 26.04.2018 porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR 8ECdo/6/2018 zo dňa 26.04.2018 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 795,98 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu.

alternatívne

Základné právo sťažovateľa na spravodlivé na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5CoE/127/2017 zo dňa 06.09.2017 porušené.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5CoE/127/2017 zo dňa 06.09.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 795,98 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 259/2018-9 z 18. júla 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť na ďalšie konanie.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrila za najvyšší súd jeho predsedníčka listom č. k. KP 3/2018-63 zo 14. septembra 2018 a za krajský súd podpredsedníčka krajského súdu listom sp. zn. Spr. 186/18 z 8. augusta 2018. K vyjadreniam predsedníčky najvyššieho súdu a podpredsedníčky krajského súdu zaujal podaním z 9. októbra 2018 doručeným ústavnému súdu 15. októbra 2018 stanovisko právny zástupca sťažovateľky.

Predsedníčka najvyššieho súdu v relevantnej časti vyjadrenia uviedla: *„Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyčerpávajúco odôvodnil svoj právny názor aj dôvody, pre ktoré považoval dovolanie za procesne neprípustné. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu je súladné z ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, preto ho nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu.“*

Podpredsedníčka krajského súdu v relevantnej časti vyjadrenia uviedla: *«Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „EP“) proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.*

Pokiaľ ide všeobecne o účasť v civilnom súdnom konaní, ktorého súčasťou je exekučné konanie, súdna prax sa zhoduje v názore, že za situácie, keď dôjde k hmotnoprávnemu prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, ktorých sa konanie týka,

z doterajšieho účastníka konania (resp. strany) na iný subjekt, hmotnoprávny prevod alebo prechod neznamená bez ďalšieho priamu zmenu v rovine procesnej. K zmene účastníkov konania, vrátane konania exekučného, dochádza až na základe rozhodnutia súdu o pripustení takejto zmeny a to okamihom nadobudnutia jeho právoplatnosti. Uvedený postup sa uplatňuje vo všeobecnosti a O.s.p. ustanovoval z neho len zákonom stanovené výnimky (napr. § 107 ods. 3 O.s.p.).

Je nevyhnutné zdôrazniť, že Exekučný poriadok v § 37 obsahuje, a to aj po prijatí nových procesných kódexov, osobitnú úpravu účastníctva v exekučnom konaní, vrátane procesného postupu, ktorý je nevyhnutné dodržať pri rozhodovaní o zmene účastníka v prípade zmeny nositeľa práv alebo povinností, ktoré sú predmetom exekučného konania, t.j. upravuje procesné nástupníctvo. Z vyššie citovaného ustanovenia § 37 ods. 3 EP je zrejmé, že v prípade, ak dôjde k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, k zmene účastníka exekučného konania v procesnej rovine dôjde až na základe právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o pripustení takejto zmeny účastníka. Súdny exekútor ako aktívne legitimovaná osoba podáva návrh na pripustenie zmeny účastníka výlučne na základe oznámenia účastníka exekučného konania o skutočnostiach, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu. Návrhu súdneho exekútora na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania preto môže byť súdom vyhovie len vtedy, ak je podaný na základe oznámenia príslušných skutočností účastníkom exekučného konania.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je v danej veci nepochybné, že účastníkom konania na strane oprávneného bola od začatia exekučného konania až do jeho právoplatného zastavenia spoločnosť [REDAKOVANÉ], naposledy so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorá zanikla v dôsledku zlúčenia bez likvidácie, pričom jej právnym nástupcom sa stal sťažovateľ (spoločnosť Fleetreal a.s., so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]), nakoľko v rámci exekučného konania neexistovalo právoplatné rozhodnutie exekučného súdu, ktorým by ako oprávneného do konania pripustil akýkoľvek iný subjekt.

Súdna exekútorka v priebehu exekučného konania nenavrhla pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného tak, že by sa novým oprávneným stal právny nástupca pôvodného oprávneného - sťažovateľ. Takýto návrh na zmenu účastníka konania

na strane oprávneného neurobil ani samotný sťažovateľ a to ani po výzve súdu prvej inštancie, či navrhuje svoj vstup do konania na strane oprávneného a súhlasí so svojim vstupom do konania.

Pôvodný oprávnený [REDAKOVANÉ], naposledy so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zanikol v priebehu exekučného konania v dôsledku zlúčenia bez likvidácie so sťažovateľom a tento nedostatok odstrániteľnej procesnej podmienky sa nepodarilo odstrániť do rozhodnutia súdu prvej inštancie (ani do rozhodnutia odvolacieho súdu), preto bola správne v danej veci uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 4Er/356/2012-160 zo dňa 4. mája 2016 exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená.

Jednou z podmienok prípustnosti odvolania je skutočnosť, že odvolanie proti rozhodnutiu môže podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v exekučnom konaní účastník exekučného konania. Účastníkom exekučného konania je predovšetkým oprávnený a povinný (§ 37 ods. 1 EP). Sťažovateľ v zmysle vyššie uvedeného nenadobudol postavenie oprávneného (účastníka exekučného konania) z dôvodu nedodržania postupu podľa § 37 ods. 3 EP a preto bolo jeho odvolanie sťažnosťou napadnutým uznesením dôvodne odmietnuté podľa § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

V danom exekučnom konaní tiež Okresný súd Partizánske uznesením č.k. 4Er/356/2012-153 zo dňa 08.03.2016. ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.04.2016. nepripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného na spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], nakoľko nový oprávnený nepreukázal, že na neho prešlo právo z exekučného titulu na základe Zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej dňa 02.01.2014 medzi oprávneným a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (v zozname pohľadávok sa žiadna pohľadávka s uvedeným variabilným symbolom nenachádzala a nenachádzali sa v ňom ani povinní v tejto exekučnej veci, a to ani pri iných pohľadávkach).

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na § 43 vtedy platného a účinného O.s.p. o odstraňovaní väd podania, ktorý bol podľa neho potrebný aplikovať ako predpis *lex generalis* vo vzťahu k EP, nakoľko samotný EP neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by súdny exekútor, resp. súd vyzval na opravu vadného alebo neúplného podania v iných veciach ako je podanie návrhu na vykonanie exekúcie.

Nemožno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého mal súdny exekútor, resp. súd vyzvať na opravu vadného alebo neúplného podania podľa § 43 O.s.p. - návrhu na zmenu účastníka konania na strane oprávneného, urobeného zo strany poverenej súdnej exekútorky [REDAKOVANÉ] na podnet spoločnosti [REDAKOVANÉ].

V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na to, že je to práve samotný účastník exekučného konania, v tomto prípade oprávnený, ktorý má prioritný záujem na nútenom výkone rozhodnutia voči povinnému z exekučného titulu. Povinným z exekučného titulu je subjekt, ktorému bola v základnom konaní uložená povinnosť, prípadne ktorého majetok má byť podľa exekučného titulu postihovaný. Prevod alebo prechod práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu na strane povinných 1/ až 3/ v čase podania návrhu na zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného nemala spoločnosť [REDAKOVANÉ] resp. ani súdna exekútorka za preukázaný. Za tejto situácie nebolo dôvodné sa domnievať, že na strane povinných 1/ až 3/ došlo k zmene účastníka a súd prvej inštancie preto následne dôvodne pristúpil k zamietnutiu návrhu na zmenu účastníka konania na strane oprávneného na spoločnosť [REDAKOVANÉ] a nepostupoval podľa § 43 O.s.p., nakoľko nebolo zo zistených skutočností preukázané, že došlo k prevodu, resp. prechodu práv a povinností súvisiacich práve s vymáhanou pohľadávkou v predmetnom exekučnom konaní na strane povinných 1/ až 3/ (v návrhu na zmenu účastníka konania bol označený iný povinný spolu s ručiteľom a inak označená pohľadávka). Na tomto mieste bolo preto možné iba predpokladať, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nadobudla inú exekučne vymáhanú pohľadávku voči iným subjektom než boli povinní 1/ až 3/. O nepreukázaní prevodu alebo prechodu práv a povinností z exekučného titulu na strane povinných 1/ až 3/ preto nemal súd prvej inštancie podľa názoru KS TN vážnejší dôvod pochybovať a pristúpiť k odstraňovaniu väd podania postupom podľa § 43 O.s.p.

KS TN ďalej uvádza, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske č.k. 4Er/356/2012-160 zo dňa 04.05.2016, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, bolo uznesenie Okresného súdu Partizánske č.k. 4Er/356/2012-153 zo dňa 08.03.2016 o zamietnutí návrhu súdnej exekútorky na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného právoplatné dňom 26.04.2016 a teda ani spoločnosť [REDAKOVANÉ]

██████████ nenadobudla postavenie účastníka exekučného konania. Tiež možno uviesť, že sťažovateľ v podanom odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske č.k. 4Er/356/2012-160 zo dňa 04.05.2016 nevytkol procesný postup súdu prvej inštancie a to v súvislosti s aplikáciou § 43 O.s.p. na podaný návrh súdnej exekútorky (urobený na podnet spoločnosti ██████████) na zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného tak, ako v sťažnosti.

Záverom KS TN dodáva, že pokiaľ sťažovateľ poukázal na § 37 ods. 5 EP, v zmysle ktorého ak súd zmenu účastníkov konania nepripustí, pokračuje exekútor v konaní s pôvodnými účastníkmi, týmto pôvodným účastníkom bol na strane oprávneného ██████████. a nie sťažovateľ v zmysle vyššie uvedeného.»

Právny zástupca sťažovateľky vo vyjadrení uviedol: „Krajský súd v Trenčíne vo svojom vyjadrení uviedol, že v danej veci je nepochybné, že účastníkom konania na strane oprávneného bola od začiatku spoločnosť ██████████, ktorá zanikla v dôsledku zlúčenia bez likvidácie, pričom jej právnym nástupcom sa stal sťažovateľ Fleetreal a.s. Súdna exekútorka v priebehu exekučného konania nenavrhola pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného tak, aby sa novým oprávneným stal sťažovateľ. Pôvodný oprávnený ██████████ zanikol v priebehu exekučného konania v dôsledku zlúčenia bez likvidácie so sťažovateľom a tento nedostatok odstrániteľnej procesnej podmienky sa nepodarilo odstrániť do rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto bola exekúcia správne vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Jednou z podmienok prípustnosti odvolania je skutočnosť, že odvolanie proti rozhodnutiu môže podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v exekučnom konaní účastník exekučného konania Účastníkom exekučného konania je predovšetkým oprávnený a povinný Sťažovateľ nenadobudol postavenie oprávneného (účastníka exekučného konania, z dôvodu nedodržania postupu podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku a preto bolo jeho odvolanie sťažnosťou napadnutým uznesením dôvodne odmietnuté podľa § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

S uvedeným názorom Krajského súdu v Trenčíne nemožno v žiadnom prípade súhlasiť. Ako Krajský súd v Trenčíne správne poznamenal sťažovateľ je právnym nástupcom spoločnosti ██████████ v dôsledku ich zlúčenia Krajský súd v Trenčíne

však v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia a aplikácie nesprávnej právnej normy (ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku) nesprávne posúdil procesné nástupníctvo sťažovateľa a odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou K procesnému nástupníctvu sťažovateľa pritom došlo priamo zo zákona, ku dňu zápisu zlúčenia spoločnosti do obchodného registra a súd mal na túto skutočnosť prihliadnuť z úradnej povinnosti Z toho dôvodu na strane oprávneného ako účastníka exekučného konania neexistoval žiaden nedostatok procesnej podmienky, ktorý by bolo nutné odstrániť Na strane oprávneného odo dňa začatia exekučného konania existoval subjekt, s ktorým bolo možné konať ako s účastníkom konania.

K argumentácii Krajského súdu v Trenčíne, že k zmene účastníka exekučného konania v procesnej rovine dôjde až na základe právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o pripustení tejto zmeny účastníka a že súdny exekútor je aktívne legitimovaná osoba na podanie takéhoto návrhu na základe oznámenia príslušných skutočností účastníkom exekučného konania, znova poukazujeme na to, že na daný prípad nie je možné aplikovať ustanovenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku. Daný prípad je potrebné subsumovať pod ustanovenie § 64 Civilného sporového poriadku, pričom súd rozhodne nie o zmene, ale o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom bez toho, aby účastník konania musel podať akýkoľvek návrh; na právne nástupníctvo súd prihliadne z úradnej povinnosti Pre úplnosť uvádzame, že podľa právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku súd nevydával žiadne rozhodnutie, ale ex offo konal s právnym nástupcom ako s účastníkom konania.

Nepripusteniu zmeny účastníka konania na strane oprávneného na spoločnosť [REDAKOVANÉ] má vo vzťahu k podanej sťažnosti relevanciu len v tom zmysle, že ak súd zmenu účastníka konania na strane oprávneného na spoločnosť [REDAKOVANÉ] nepripustil, mal s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 5 Exekučného poriadku konať s pôvodným účastníkom, ktorým v čase rozhodovania súdu bola spoločnosť Fleetreal a.s.

K vyjadreniu Najvyššieho súdu SR ohľadom neprípustnosti dovolania poukazujeme na názor sťažovateľa uvedený v sťažnosti. “

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť tým, že najvyšší súd odmietol dovolanie ako neprípustné podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 napriek tomu, že na exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa v zmysle § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku má aplikovať právny režim účinný do 31. marca 2017.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej).

Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Právo na súdnu a inú právnu ochranu poskytuje ústava každému právu, ktoré je v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené a ktorého sa zákonom ustanoveným postupom možno domáhať na súdnom alebo inom

orgáne Slovenskej republiky. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/94).

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci má pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania (strane sporu) poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo.

Z § 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vyplýva, že podľa tohto zákona sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak. Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania sa „iným zákonom“ v zmysle § 2 CSP rozumie aj Exekučný poriadok.

Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku (účinného od 1. apríla 2017) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

Podľa prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. apríla 2017, konkrétne podľa § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku (resp. Exekučného poriadku), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľky. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť

dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (III. ÚS 226/2017).

Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

Všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

Z uvedených hľadísk ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Z jeho odôvodnenia vyplynulo, že dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu (vydané 6. septembra 2017), ako aj dovolacie konanie bolo začaté po 1. apríli 2017, teda už za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje. K takému záveru ho viedol fakt, že prechodné ustanovenie vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu neurčilo žiadne pravidlo, a keďže uznesenia krajského súdu i najvyššieho súdu boli vydané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, vychádzal z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd

v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Zistiť, že dovolanie je ex lege neprípustné, rozhodol o ňom najvyšší súd zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu, ako aj judikatúru ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

Okresný súd Partizánske (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 4 Er 356/2012-160 zo 4. mája 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) I. výrokom vyhlásil exekúciu za neprípustnú a II. výrokom exekúciu zastavil. Krajský súd napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu odmietol.

Namietané porušenie označených práv uznesením krajského súdu vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd s ňou nekonal ex offio ako s účastníkom konania a odmietol jej odvolanie podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou.

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a v súvislosti s dôvodmi sťažnosti poukazuje na túto relevantnú časť uznesenia krajského súdu: *„Podľa § 243h ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak. exekučné konania začaté pred 01.04.2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31.03.2017.*

12. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

13. Podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený, povinný, iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, pre ktoré im toto postavenie priznáva tento zákon.

14. Preto čo sa týka odvolania spoločnosti Fleetreal proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bola vyhlásená exekúcia za neprípustnú a následne zastavená odvolací

súd vychádzal z toho, že odvolanie proti rozhodnutiu môže podať iba strana sporu, teda v exekučnom konaní účastník exekučného konania (§ 359 CSP). Účastníkmi exekučného konania sú predovšetkým oprávnený a povinný (§ 35 Exekučného poriadku). Keďže v prejednávanej veci oprávnený spoločnosť [REDACTED] bola vymazaná z obchodného registra ku dňu rozhodovania ako súdu prvej inštancie, tak aj ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu táto neexistuje s tým, že jej právny nástupca v prejednávanej veci nepodal návrh na zmenu účastníka na strane oprávneného tak, ako správne konštatoval súd prvej inštancie a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje. Preto dospel odvolací súd k tomu záveru, /e je potrebné odvolanie spoločnosť Fleetreal odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou tak, ako to predpokladá ust. § 386 písm. b/ CSP.

15. Faktom je, že súd prvej inštancie rozhodoval za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku zák.č. 99/1963 Zb., ktorý bol súčinnosťou od 01.07.2016 nahradený Civilným sporovým poriadkom. V prejednávanej veci však prednostne je na posudzovanie daného právneho vzťahu potrebné použiť ustanovenia Exekučného poriadku platného a účinného v čase rozhodovania pred súdom prvej inštancie. V náväznosti na prechodné ust. § 470 ods. 1, 2 CSP je potom nutné konštatovať, že vzhľadom na zachovanie procesných účinkov a okamžitú aplikovateľnosť Civilného sporového poriadku, odvolanie posudzoval odvolací súd podľa predpisov účinných v čase podania odvolania, teda podľa Občianskeho súdneho poriadku, avšak v konečnom dôsledku o samotnom odmietnutí podaného odvolania rozhodoval už podľa ustanovení Civilného sporového poriadku. Bez ohľadu na túto skutočnosť však či už ustanovenia O.s.p. alebo CSP upravujú rovnakým spôsobom možnosť podať odvolanie vo vzťahu k účastníkovi konania s tým, že pokiaľ sa spoločnosť Fleetreal, a.s. nestala účastníkom exekučného konania, nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania.

16. Pokiaľ spoločnosť Fleetreal v prejednávanej veci poukazuje na ust. § 107 O.s.p. odvolací súd sa s týmto námietkou vypořiadal v danom rozhodnutí, kedy uviedol, že na prejednanú vec je potrebné prednostne aplikovať ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré výslovne upravujú postup exekučného súdu pri prevode alebo prechode práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu. Keďže zlúčenie spoločnosti predstavuje prechod práv a povinností z exekučného titulu, bolo potrebné, aby právny nástupca

spoločnosti [REDACTED] doložil príslušné oznámenie súdному exekútorovi, ktorý bol povinný podať návrh na súd na pripustenie zmeny účastníkov konania. Pokiaľ tak súdny exekútor neurobil, nezostávalo súdu prvej inštancie nič iné ako exekúciu vyhlásiť za neprípustnú a exekučné konanie zastaviť.

17. Vo zvyšku ako bolo vyššie uvedené sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie...“

Vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, a skutočnosťou, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, ústavný súd odkazuje aj na nasledujúcu relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu: „Poverená súdna exekútorka doručila súdu dňa 18.12.2015 návrh na zmenu účastníka na strane oprávneného. Z návrhu vyplýva, že oprávnený [REDACTED] zanikol v dôsledku zlúčenia s právnym nástupcom [REDACTED]

Súd o návrhu rozhodol tak, že uznesením zo dňa 8.3.2016 č.k. 4Er/356/2012-153 zmenu účastníkov konania na strane oprávneného nepripustil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2016.

Súd z výpisu z obchodného registra zistil, že povinný [REDACTED] dňa 1.4.2015 zanikol z dôvodu zlúčenia so spoločnosťou Fleetreal a.s. Bratislava.

Do rozhodnutia súdu nebol podaný návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania na strane oprávneného tak, že by sa oprávneným stal právny nástupca pôvodného oprávneného (spoločnosť Fleetreal a.s. Bratislava). O návrhu na pripustenie zmeny oprávneného na spoločnosť [REDACTED] súd právoplatne rozhodol tak, že ho zamietol z dôvodu nepreukázania prechodu pohľadávky. Pre úplnosť súd pripomína, že spoločnosť [REDACTED] nie je univerzálnym právnym nástupcom pôvodného oprávneného a právne nástupníctvo vo vzťahu k pohľadávke vymáhanej v tomto exekučnom konaní táto spoločnosť nepreukázala.“

Ústavný súd pre úplnosť odkazuje aj na nasledujúcu časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 4 Er 356/2012-153 z 8. marca 2016:

„Oprávnený [REDAKOVANÉ] sa... návrhom... domáha proti povinným v 1. až v 3. rade vymoženía sumy 111 660,23 € s príslušenstvom...

Poverená súdna exekútorka doručila súdu dňa 18.12.2015 návrh na zmenu účastníka na strane oprávneného. Z návrhu vyplýva, že oprávnený [REDAKOVANÉ] zanikol v dôsledku zlučenia s právnym nástupcom [REDAKOVANÉ]

Prílohou návrhu na zmenu účastníkov je podanie spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] označené značkou 8840000149 a spisovou značkou tunajšieho súdu 4Er/356/12 a spisovou značkou exekútorského úradu Ex 2401/12 (teda nepochybne adresované do tejto exekučnej veci) z ktorého vyplýva, že na základe Zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej dňa 2.1.2014 medzi oprávneným a ich spoločnosťou došlo k prechodu všetkých práv a povinností týkajúcich sa pohľadávky voči povinnému.

V podaní bol ako povinný označený subjekt „[REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] /Ručiteľ/ [REDAKOVANÉ]

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] zároveň poukázala na to, že listiny preukazujúce prevod pohľadávky sú založené v registri Spr tunajšieho súdu. Ide o Zmluvu o predaji časti podniku zo dňa 2.1.2014 a Znalecký posudok č. 14/2013 o stanovení všeobecnej hodnoty majetku.

Zo zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 2.1.2014 uzavretej medzi predávajúcim - oprávneným a kupujúcim - spoločnosťou [REDAKOVANÉ] vyplýva, že predmetom prevodu na základe zmluvy o predaji časti podniku boli pohľadávky v správe oprávneného a ostatné majetkové hodnoty.

Zo znaleckého posudku obsahujúceho zoznam pohľadávok oprávneného (založený je v spise tunajšieho súdu Spr 665/2015), ktoré boli predmetom prevodu nevyplýva, že by predmetom prevodu bola aj pohľadávka proti povinným v 1. až v 3. rade evidovaná pod variabilným symbolom č. 8840000149 /pohľadávka vymáhaná v tomto exekučnom konaní/. V zozname pohľadávok sa žiadna pohľadávka s uvedeným variabilným symbolom nenachádza a nenachádzajú sa v ňom ani povinní v tejto exekučnej veci, a to ani pri iných pohľadávkach /s iným variabilným symbolom/.

Podľa § 37 ods. 3 až 5 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla. Ak k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu dôjde po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia, ku ktorému priloží originál právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny alebo odpis rozhodnutia. Ak súd zmenu účastníkov konania nepripustí, pokračuje exekútor v konaní s pôvodnými účastníkmi.

Exekúciu je možné viesť v prospech inej osoby ako toho, kto je označený ako oprávnený v exekučnom titule len vtedy, ak sa preukáže, že na neho prešlo právo z exekučného titulu. Spôsobilým dôkazom preukazujúcim prevod práva /exekučného titulu musí byť príslušná listina. Takouto listinou môže byť listina verejná (napríklad výpis /obchodného registra), alebo listina súkromná (napríklad zmluva o postúpení pohľadávky, zmluva o predaji podniku). Súd zmenu účastníkov konania na strane oprávneného pripustí len vtedy, ak je prevod práv vyplývajúcich z exekučného titulu preukázaný. V opačnom prípade súd zmenu účastníkov konania nepripustí a súdny exekútor pokračuje v konaní s pôvodným oprávneným.

V posudzovanej veci sa účasti v konaní domáha spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá sa cíti byť v tejto veci veriteľom pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní. Za dôkaz preukazujúci prevod pohľadávky považuje zmluvu o predaji Časti podniku uzatvorenú medzi oprávneným a ich osobou dňa 2.1.2014.

Súd po preštudovaní príslušnej zmluvy a ďalšieho obsahu spisu tunajšieho súdu Spr 665/2015 (kde je uvedená zmluva založená) dospel k záveru, že nový navrhovaný oprávnený nepreukázal, že na neho prešlo právo z exekučného titulu.

Predmetom prevodu na základe zmluvy o predaji časti podniku oprávneného mali byť pohľadávky v správe oprávneného. Pohľadávky boli špecifikované a ocenené v znaleckom posudku, v ktorom bola vyjadrená hodnota prevádzaných zložiek podniku oprávneného.

V tomto znaleckom posudku sa pohľadávka oprávneného proti povinným v 1. až v 3. rade vymáhaná v tomto exekučnom konaní nenachádza.

V tomto konaní sa vymáha pohľadávka označená značkou oprávneného 8840000149.

V zozname pohľadávok v citovanom znaleckom posudku sa pohľadávka s takým variabilným symbolom nenachádza. Nenachádza sa v ňom ani pohľadávka s iným variabilným symbolom, pri ktorej by bol veriteľom oprávnený a dlžníkom niektorý z povinných v 1. až v 3. rade.

Z toho vyplýva, že nový navrhovaný oprávnený nepreukázal, že predmetom prevodu na neho bola aj pohľadávka vymáhaná v tomto exekučnom konaní. Opaku svedčí aj označenie účastníkov konania na strane povinného v jeho podaní, ktorým oznámil prevod pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní (ako dlžníkov z prevádzanej pohľadávky označil iné subjekty ako účastníkov v tomto exekučnom konaní). Preto súd jeho návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania na strane oprávneného ako nedôvodný zamietol. Súdny exekútor bude v konaní pokračovať v zmysle § 37 ods. 5 Exekučného poriadku s pôvodným oprávneným (v takom prípade bude dôvod exekúciu zastaviť z dôvodu jeho zániku), prípadne urobí úkony smerujúce k účasti v konaní právneho nástupcu pôvodného oprávneného, s ktorým sa oprávnený zlúčil.

Len pre úplnosť súd dodáva, že v konaní nie je možné aplikovať ustanovenie § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku a pokračovať v konaní s právnym nástupcom pôvodného oprávneného ex lege, pretože ustanovenie § 37 Exekučného poriadku je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k ustanoveniu § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, preto má jeho aplikácia prednosť. Citované ustanovenie Exekučného poriadku obsahuje povinnosť rozhodnúť v prípade prevodu alebo prechodu práva vymáhaného v exekučnom konaní. Prevod alebo prechod je preto potrebné v každom prípade procesné

deklarovať rozhodnutím exekučného súdu, ktoré sa stáva podkladom pre súdneho exekútora (spolu s udeleným poverením) na pokračovanie v exekúcii.

Vzhľadom k tomu, že oprávnený zanikol s právnym nástupcom, nastal v konaní nedostatok procesných podmienok spočívajúci v nedostatku spôsobilého účastníka konania na strane oprávneného. “

Z citovaných uznesení okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že krajský súd postupoval správne, ak odvolanie sťažovateľky odmietol ako podané neoprávnenou osobou. Sťažovateľka napriek tomu, že tvrdí, že je právnym nástupcom spoločnosti [REDAKOVANÉ], pohľadávku, ktorá je predmetom exekúcie nenadobudla, čo je zrejmé z uznesenia okresného súdu. Sťažovateľka toto v sťažnosti ani netvrdila. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že súd mal s ňou konať ex offo s poukazom na ustanovenie § 107 Občianskeho súdneho poriadku, aj s týmto jej tvrdením sa už vysporiadal okresný súd, na čo krajský súd aj v napadnutom uznesení poukázal.

Ústavný súd nie je vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Citované uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd

konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané uznesenie nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidas v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

S poukazom na spôsob, akým sťažovateľka sťažnosť odôvodnila, ústavný súd v závere konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti iba opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom a okresným súdom, a teda sťažnosť je iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom krajského súdu, resp. okresného súdu, akým

posúdili vec sťažovateľky. Sťažovateľka tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jej právnym posúdením. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, tak ako to zrejme očakávala sťažovateľka.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základných a iných práv sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu, a sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018